

STERAVOND

9 december 1966

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn dan deze avond weer tezamen gekomen om die eigenaardige jaarlijkse gebeurtenis mee te maken, die de naam kreeg van:

STERAVOND

Als eerste spreker wil ik u allereerst informeren over het programma, dat wij op deze avond zullen proberen af te werken. Allereerst krijgt u zo dadelijk van mij een korte beschouwing, waarbij u enkele - misschien reeds bekende - feiten in herinnering worden gebracht, die met dit gebeuren in verband staan. Een tweede spreker zal daarna trachten de sfeer zover mogelijk op te voeren. In dezelfde tijd zullen wij proberen om geestelijk de gemeenschap meer tot een gesloten geheel te maken. Dit omvat tevens allen, die in de geest aanwezig zijn. De eigenlijke instraling heeft deze maal een wat meer magisch karakter. U weet, dat enkele malen een eenvoudige meer christelijke vorm werd gebruikt. Deze maal echter hebben wij een celebrant met een meer gnostisch-magische achtergrond. Het zal u duidelijk zijn, dat deze instelling ook weerspiegeld zal worden in al hetgeen hij volbrengt. En met deze rituelen en de daarin voorkomende instraling, is de avond voor zover het ons betreft, ten einde.

Wel hopen wij, dat u na het heengaan van de celebrant, nog enkele minuten rustig wilt blijven zitten, opdat de sfeer niet te plotseling wordt verbroken - dit met de verliezen aan kracht en verdere mogelijke bezwaren-, die voor ons en misschien zelfs voor enkelen van u daaraan verbonden zouden kunnen zijn. Waarmede ik tot mijn eigenlijke taak kom en u allereerst een antwoord zal trachten te geven op de vraag: "Wat gebeurt er vanavond eigenlijk precies?"

Er zijn zowel in de geest als in de stof bepaalde krachten aanwezig. Deze krachten ontmoeten elkaar op een niveau, dat het best als mentaal omschreven kan worden. De uitstralingen en vibraties, die op dit mentale vlak ontstaan, reflecteren namelijk zowel in de geest als in de materie. Alle materie is voor dergelijke werkingen dan ook gevoelig. Wanneer wij met dode materie te maken hebben, zo blijkt het mogelijk iets van deze uitstralingen in deze materie vast te leggen. Voor degenen, die zich voor de techniek interesseren, het betreft hier een uiterst geringe wijziging van de onderlinge spanningsvelden in de kleinste delen, dit kan o.m. een lichte vertraging van de moleculaire rotatie veroorzaken, zover deze althans aanwezig is. De kracht, die op een dergelijke wijze in de materie wordt vastgelegd, is daarbij gebonden aan een bepaalde gedachtengang, een uitstraling van het menselijke denken, die met de oorspronkelijke kracht ergens harmonisch is.

Wanneer een mens denkt in een grootorde, die geheel gelijkgericht is aan, of geheel tegengericht is aan de ingelegde kracht en tendens, zal de dode materie tijdelijk actief worden. Daartoe stralen wij dan ook de voorwerpen, die hier voor mij liggen, in. Zoals u weet, stellen wij het op prijs, wanneer dergelijke voorwerpen vervaardigd zijn uit z.g. edele metalen, omdat daarin een duurzamer werking en grotere krachtopname bereikbaar is. De instraling van de voorwerpen komt neer op een poging u iets mee te geven, waardoor het u mogelijk wordt, eigen geestelijk evenwicht wat gemakkelijker te behouden, terwijl, naar wij hopen, het voor u ook gemakkelijker zal zijn, om verdraagzaam tegenover anderen te zijn en u de vrede op aarde wat beter zult kunnen beleven en handhaven. Toch is dit onderdeel van de avond, eens zo belangrijk, langzaam maar zeker tot een secundair deel van het gebeuren geworden.

Wij staan op het ogenblik in een wereld, waarin zeer vele verwarringen heersen. Een wereld ook, waarin vele evenwichten, zowel geestelijke, als meer materiële, zeer labiel blijken te zijn.

Dit wankel zijn van geestelijke en stoffelijke evenwichtigheden houdt in, dat het vaak reeds met het gebruik van zeer geringen krachten mogelijk is, een reeks van bestaande impulsen een andere richting te doen nemen. Met een in verhouding geringe energie kun je een tendens van bv. vele ongelukken ombuigen tot een tendens, waarin geen kleine onaangenaamheden voorkomen. Zo kun je zelfs een tendens tot absolute strijd en geweld afbuigen tot een reeks geringere wrijvingen, die gemakkelijker oplosbaar zijn. Zeker zal men ook de geestelijke onrust van velen kunnen ombuigen in een richting, die voert tot groter zelfvertrouwen en meer innerlijke zekerheid.

Hetgeen wij vanavond doen, heeft, zoals in de laatste jaren reeds steeds sterker tot uiting kwam, voornamelijk de wereld ten doel. Wij willen samenwerken. U, wij, alle krachten, die met ons zijn, om juist die impuls te geven, waardoor de wereld - al is het maar voor korte tijd - iets beter, iets stabiel, iets rustiger wordt. Wij hebben daarbij het voordeel, dat de kosmische stralingen - ofschoon zij nu nog wel wat meer directe activiteit brengen en zo acties en gebeurtenissen bevorderen - gunstig zullen zijn en voor ons blijven streven. Zeer belangrijk is het hierbij, dat wij een komende tendens van Wit Licht als stabiliserende invloed zullen ervaren. Het is hierdoor mogelijk een op zich tijdelijke tendens te verankeren, zodat de werking, van hetgeen wij tot stand brengen, dankzij het Witte Licht sterker en vooral ook langduriger zal zijn, dan zonder dit verwacht zou mogen worden.

Hier heeft u dus de eenvoudige opzet van ons streven. U iets te geven van groter evenwicht, grotere harmonie en gezondheid, geestelijk, zowel als lichamelijk. Het zal zich ook meten in een grotere veerkracht tegenover de problemen, die de wereld u stelt. En voor de gehele wereld, zover wij haar bereiken kunnen - waarschijnlijk omvat dit een cirkel met dit middelpunt en een straal van enkele honderden of, in het gunstigste geval enkele duizenden kilometers straal - een zekere rust en ontspanning te geven. In de naaste omgeving, een straal van misschien 30, misschien, indien er weinig kracht is slechts 3 km. - dat kun je tevoren nooit zeker zeggen - willen wij bovendien nog aan alle mensen en geesten, die kwalen en grote problemen hebben, een zo groot mogelijke hoeveelheid extra kracht toevoegen.

Dit is dus de taak, die vervuld moet worden, wil men deze steravond geslaagd mogen noemen. Het is een taak, waarvoor niet alleen wij aansprakelijk zijn, maar ook u. Door uw aanwezigheid en deelhebben in het gebeuren bent u medeaansprakelijk voor het slagen van ons streven. U zult begrijpen, dat het opbouwen van de juiste energieën moeite, en ook een zekere tijd zal kosten. Wij zijn daarmee dan ook nu reeds bezig. Wanneer ik hier voor u sta, zo tracht ik allereerst uw aandacht te trekken. Ik probeer niet u onmiddellijk met mijn woorden te boeien. Dat heeft weinig zin. Ik moet allereerst proberen u te doen gevoelen, dat wij hier niet voor niets samen zijn. Ik moet proberen een eerste opbouw mogelijk te maken van de geestelijke elementen, die zich inderdaad op dit ogenblik reeds rond ons aan het groeperen zijn.

Voorlopig hebben wij alleen een brandpunt nodig, een punt, waarop een redelijke mogelijkheid tot concentratie bestaat en waardoor wij iets op kunnen gaan bouwen. Want ik kan u met woorden toch de krachten niet geven, die ook voor u noodzakelijk zijn. Zoals wij ook met woorden alleen niet de harmonie met de geest kunnen scheppen, die voor een juist volvoeren van de gestelde taak onontbeerlijk is. Vandaar, dat het geheel van deze avond in zijn opbouw toch ergens gebaseerd blijft op oude riten, oude plechtigheden. Ik kan mij voorstellen, dat velen onder u bepaalde delen van het geheel wat melodramatisch zullen vinden. Maar de materiële uitdrukking van een innerlijke kracht betekent, dat die kracht zich op aarde manifesteert, kenbaar wordt en door kan dringen in de levende mens zowel als in de dode materie.

Indien wij gebruik maken van bepaalde rituele waarden, zo doen wij dit dus niet alleen, omdat het interessant of mooi is, doch omdat wij beseffen en uit ervaring weten, dat - zelfs al zullen er onder u zijn, die daarvan misschien weinig bemerken - wij hierdoor krachten op kunnen bouwen op een wijze, die niet, qua resultaten, vervangen kan worden via eenvoudiger of meer rationele procedures. Bij een ritueel hebben wij altijd weer te maken met verschillende onderdelen. Ook hierin wil ik u enig inzicht verschaffen, zover mij dit redelijk mogelijk is. U dient hierbij te beseffen, dat de celebrant van deze avond werkt naar zijn eigen besef en vermogen.

U zult allereerst opmerken, dat het gesproken woord uiteenvalt in twee verschillende waarden. Allereerst maken wij een gebruik van redelijke, van verstaanbare woorden. Daarnaast zien wij het gebruiken van klank om zijn magische waarden. In dit laatste geval, is het woord zelf - zo men de klankenreeks al zo mag noemen - geen eigen betekenis. Het is geen direct kenbare zin en heeft vaak zelfs geen verwantschap met enige bestaande taal. Het woord is opgebouwd uit een reeks van vibraties. Dus geen betekenis in menselijke zin. Desondanks brengen dergelijke vibraties, juist opgebouwd, een zekere kracht tot stand. Zij vormen een invloed en betekenen voor de mens bovendien vaak een sensatie, die men later niet goed weet te omschrijven. Deze klanken, trillingen van de lucht, hebben ten doel uzelf te beroeren en vooral verschillende chakrums van de hier aanwezigen a.h.w. te openen. De grote harmonie van uw geestelijk wezen, en niet alleen van uw materieel wezen - wordt hierdoor bevorderd. De tijdelijke versmelting, van de krachten van uw aller zenuwstelsel, waardoor met nadruk de grote magische daad gesteld kan worden en het grote offer gebracht kan worden, wordt vooral door deze schijnbaar zinloze klanken mogelijk.

Wij moeten daarnaast rekening houden met de omstandigheden. Wij hebben rust, vrede nodig, ontspannenheid. Om dit alles te scheppen, zullen wij een afscherming tot stand moeten brengen. Reeds op dit ogenblik wordt een eerste afscherming rond deze plaats gevormd door krachten uit de geest, die deze taak gaarne op zich willen nemen. Deze taak is echter zó zwaar, dat het haast onmogelijk is, zonder verdere krachten en bijkomende hulp, een werkelijk alomvattende reiniging tot stand te brengen. Nu zien wij, dat bij vele gnostici hier de bede in de plaats treedt van het exorcisme. Er is dan ook geen sprake van een duiveluitdrijving, naar ik meen. Eerder zal er sprake zijn van een zodanige versterking van de goddelijke krachten en het goddelijke Licht, dat hierdoor het kwaad geen toegang meer kan vinden en alle disharmonische waarde a.h.w. door eigen wezen wordt verdreven. Deze bede wordt meestal gevolgd door een reeks aanroepingen. U kunt deze beschouwen als een opsommen van referenties. Uitgedrukt moet namelijk worden, dat wij verbonden zijn met bepaalde krachten in de geest. Wij maken dit door woorden of namen in de materie duidelijk.

Is eenmaal de toestand van reiniging voldoende ingetreden, zo komt een volgende actie: de Kracht is wel aanwezig, maar zij moet a.h.w. gebundeld worden. Om deze bundeling tot stand te brengen, wordt meestal gebruik gemaakt van klankformules, die onverstaanbare toverformules lijken te zijn. Vaak worden deze klankreeksen afgewisseld met verstaanbare, bijna verklarende zinsneden, waarin de intentie van de celebrant - en naar men hoopt en meent ook van de gehele gemeenschap - tot uiting komt. Is de Kracht eenmaal aanwezig en werkzaam, zo komt voor de celebrant het ogenblik, dat de krachten verzameld worden. Let wel, ook dit is een zeer persoonlijke procedure. Tot zover kon ik mij baseren op het gebruikelijke. Hier echter kan ik geen aanduiding meer geven, daar alles hier afhangt van de wijze, waarop de celebrant persoonlijk zal reageren. De reactie is namelijk een geheel persoonlijke, die gebaseerd is op een haast instinctief zich afstellen op de hoogste waarden van de aanwezige krachten.

Is ook dit proces voltooid, zo kunnen wij aannemen, dat een zegening plaats vindt, allereerst van de gemeenschap. Dit moet u zich voorstellen als een verbinden van alle aanwezigen met het hoogste Licht, dat de celebrant voor zich wist te bereiken en op dit ogenblik dus in zich kent en draagt. Dit zal meestal plaats vinden in verstaanbare taal en gevolgd worden door een korte reeks van gebedsformules, die in vele gevallen echter niet door u gevolgd kunnen worden en veelal ook niet worden gesproken in een voor de mens te volgen taal. Heeft de gemeenschap volgens de celebrant een voldoende eenheid bereikt, zo neem ik aan - ofschoon ik ook hier wederom niet geheel zeker van kan zijn - dat men over zal gaan tot het instralen van de voorwerpen, hier voor mij aanwezig. Het is logisch dit op deze plaats in de rite te doen, omdat er in feite sprake is van een voortzetting van de naar de gemeenschap uitgestraalde harmonie, waarbij het betrekkelijk eevoudig is een eenmaal aanwezige werking ook over te brengen op dode materie. Het gaat hier immers om een en dezelfde kracht.

Hierop volgt, meen ik, het magnum opus, waarbij de krachten van de wereld moeten worden aangeroepen - om niet te zeggen opgeroepen - en doordrenkt moeten worden met de Lichtende en Goddelijke kracht, die - naar wij hopen - de celebrant in grote mate in zich draagt op dit

ogenblik. Dit kan geheel of deels in stilte geschieden. Kenmerkend voor deze fase is echter, dat de celebrant niet meer spreekt als en optreedt als zichzelf, als een wezen dat een bepaalde ritus volbrengt of zelfs als een hoge geest, maar eerder naar voren treedt als direct brandpunt van het Goddelijke zelf.

Op dit ogenblik zullen wij waarschijnlijk een verwisseling kunnen constateren tussen het tot nu toe werkzame element "Ik" en het element "God". Beiden zijn, zij het voor een korte tijd, als identiek. Wij zullen een dergelijke wijze van optreden overigens in vele magische riten aan kunnen treffen - zelfs in het misoffer. Wij mogen dit dan ook in geen geval beschouwen als een zelfverheffing, of het zien als op enigerlei wijze oneerbiedig tegenover de Schepper. Wanneer ik echter in de Goddelijke Kracht opga en God kan en wil nemen als uitgangspunt, komt er een ogenblik, waarop ik vergeten moet, wie ik ben. Ik ben de Kracht, waaruit ik werk.

Door die Kracht te zijn, door a.h.w. God in mijn wezen te brengen en vanuit mijn wezen tegenover de wereld als God te ageren, verkrijg ik de mogelijkheid om, zover mijn wezen en weten het Goddelijke kunnen bevatten, alle goddelijke waarden rond het Ik te beïnvloeden. In feite grijp ik uit naar de God in mij, zoals deze ook in andere dingen bestaat. God leeft in alle dingen.

Een zeer sterke beïnvloeding van alle dingen is op deze wijze dan ook zeker mogelijk. Maar is dit eenmaal volbracht, zo zal naar alle waarschijnlijkheid de reeks van beden en bezweringen afgesloten worden met een dankgebed. In dit dankgebed zult u zien, dat de celebrant weer terugkeert tot zijn eigen wezen en de Schepper erkent als het hoogste. Och is de erkenning ook nu anders, dan bij gebeden gebruikelijk is. De celebrant ziet zichzelf als uiting van God en dankt, als uiting, God voor het bestaan van God. Er is dus geen dank in de eerste plaats voor de ontvangen kracht of het volbrachte werk, maar eerder een uiting van dankbaarheid, dat de celebrant is en dat God is. Al dan niet uitvoerig geformuleerd moet deze fase voor deze avond wel zeker verwacht worden, daar zij zetelt in het denken van de gnostici, waaruit onze celebrant stamt. Het einde en afscheid zal dan ook zeer waarschijnlijk volgens deze gebruiken verlopen en een vredegroet omvatten. Dit is ontleend aan de eerste christengemeenschappen, waarin men immers de mensen heen zond "met God" en met de vrede Gods. Daarmede is dit gebeuren achter de rug. Er blijft alleen nog een sfeer hangen, een kracht nog eventjes kenbaar, er blijft nog een spanning in velen onder u aanwezig.

Wanneer ik u dit alles zo vertel, klinkt het u waarschijnlijk in de eerste plaats interessant, maakt het allereerst nieuwsgierig. Daarom wil ik nu proberen u duidelijk te maken, wat er achter dit alles schuilgaat. Want wij doen dit heus niet alleen, omdat het nu eenmaal zo gebruikelijk is geworden. Wij doen het zeker niet enkel in deze vorm of binnen deze groep.

God heeft alle dingen geschapen. In God zijn wij tijdloos. In God is de mens gelijktijdig schepsel op aarde, geest, engel misschien, Kracht van het koninkrijk. De totaliteit van zijn wezen laat niet toe, dat hij één deel van de schepping ontkent. Wil je God aanvaarden, dan moet je het geheel van zijn schepping aanvaarden. Wil je jezelf kunnen aanvaarden en kennen, zo moet je de totaliteit van het geschapene aanvaarden en erkennen. Hoe kun je het geheel aanvaarden en erkennen, zonder ook God en de Kracht Gods, die in je leeft, weer te vinden in al het andere? De liefde voor de mens en de liefde voor God zijn, op dit vlak, niet van elkander te scheiden. De verbondenheid van stof en geest is niet alleen maar een vérgaande illusie. Zeker, dit is een geloofspunt. Het is onbewijsbaar voor degene, die wetenschappelijk denkt. Maar op dit ogenblik en voor ons huidige doel hebben wij geen denken en geen wetenschap nodig. Wat wij nodig hebben is resultaat. En resultaat kunnen wij alleen krijgen, wanneer wij de eenheid erkennen van geest en stof. Wanneer wij erkennen, dat wij met elkander verbonden zijn, zo intens en blijvend, dat wij niet elkander kunnen verloochenen en verlaten, zonder onszelf te verloochenen en te verlaten. Dan kunnen wij de ander niet haten zonder gelijktijdig onszelf te haten. Dan kunnen wij niet waarlijk ook maar iets in de schepping verwerpen, zonder ook onszelf te bedriegen omtrent onszelf dan wel onszelf te verdoemen met hetgeen wij verwerpen.

Dat is de achtergrond. Dit is de reden van ons werken en streven, dit is de oorzaak voor veel, wat uit de geest en met de mens wordt volbracht. Wanneer wij werken met de krachten, waarover ik u vertelde en voor een ogenblik proberen om de kosmische krachten meer duidelijk te maken; wanneer wij voor een kort ogenblik opeens kenbaar willen maken aan werkingen, wat

anders misschien een jaar vergt, zo doen wij dit niet, omdat wij zoveel beter zijn dan u, of omdat u het zo hard van node hebt en wij niet. Wij doen dit, omdat alleen door die Goddelijke Kracht die band van eenheid in de totaliteit kenbaar te maken, - waar en zoals wij dit kunnen, - wij in staat zijn te beantwoorden aan de kern van ons wezen, de kern van ons bestaan.

Dat wij daarvoor vormen moeten kiezen.... ach mensentaal is een wonderlijk iets. Je kunt hetzelfde zeggen op duizend verschillende manieren, soms word je begrepen, soms gaat het eenvoudig de mensen voorbij. Een enkel ogenblik kun je misschien de mensen, zonder dat er een taal is, gezamenlijk, als eenheid met jezelf, met de geest, iets doen denken en gevoelen. Maar dan moeten die mensen ook bereid zijn tijdelijk in het geheel op te gaan. Dan moeten zij zichzelf uitschakelen. Dan moeten zij zichzelf kunnen geven in het geheel, al is dit maar voor een enkel kort ogenblik. Wij hebben de tijd hier niet om langzaam en innerlijk naar die eenheid te streven. Wij zijn hier met een wat heterogeen gezelschap, al zijn ook allen 'van goeden wille'. Wij moeten dus wel hulpmiddelen, kunstmiddelen, gebruiken niet omdat wij beter zijn of u slechter zou zijn, maar omdat wij in korte tijd een eenheid moeten bereiken, waarmede gewerkt kan worden. Wij moeten in een tijd van bijna vijf kwartier een opbouw tot stand brengen, die, indien alleengebruik zou worden gemaakt van de gangbare geestelijke middelen, zelfs met uw aller medewerking, nog jaren zou vergen.

Nu ik u zo de achtergronden duidelijk maak, zult u mij vergeven, dat ik ook de nadruk leg op hetgeen wij van u hopen te ervaren. U bent hier bijeen. Ik neem aan, dat u niet alleen uit nieuwsgierigheid bent gekomen. U wilt dus het goede. Maar u bent uzelf, ieder van u zit hier met eigen onrust, eigen oordeel, eigen problemen en achtergronden. Toch moeten wij een eenheid bereiken. Probeer dus even uzelf wat te vergeten. En om dit te doen, mag je niet te zeer redelijk denken. De menselijke rede zoekt samenhangen volgens menselijk gebruik. En dergelijke menselijke samenhangen zijn vaak niet aanwezig. Er is hier sprake van samenhangen, die, zeker op het terrein van ons werken van heden, niet kunnen worden uitgedrukt in menselijke begrippen. Beziet men de zaak redelijk, dan blijken er in alle redeneringen en omschrijvingen, grote hiaten te zijn. Probeer zo dadelijk, wanneer het eigenlijke werk begint, niet redelijk te zijn noch te reageren. Denk niet, maar ervaar met geheel uw wezen. U hoeft heus niet woord voor woord en precies de celebrant te volgen bij zijn taak. Vraag in uzelf om vrede, om geluk voor uzelf, maar ook voor alle anderen. Geef het geheel van uw krachten aan die wereld, die u misschien niet eens kent. Geef in de hoop, dat er hierdoor in het duister, dat voor zovelen bestaat, een ogenblik een enkele vonk van Licht moge zijn. Het is lastiger jezelf zo te geven, dan om al je bezit weg te geven ter ere Gods, dat kunt u van mij aannemen. U zult dan ook waarschijnlijk niet geheel slagen. Maar u kunt het in ieder geval proberen.

U bent hier samen als een gemeenschap. Normalerweise, leggen wij daarop niet zoveel nadruk. Elke mens heeft recht op eigen oordeel, eigen zoeken, eigen mening, eigen falen zelfs. Maar vanavond moeten wij dit een ogenblik vergeten. Wat daar naast u zit, rond u zit, is een reeks van mensen. Dit zijn allen delen van uzelf. Dit mag geen groep van mensen meer zijn, dit moet één geestelijk organisme worden, één bewustzijn. Probeer dan ook niet te denken aan die anderen, of zelfs u te ergeren aan die anderen, of ook blij te zijn, dat de anderen er met u zijn. Wees zelf en adem met de totaliteit van allen. Dan eerst kunt u werkelijk meewerken in het grote werk.

Ten laatste: verwacht niet te veel voor uzelf. Want het kan anders wel eens zijn, dat je zo zeer denkt aan hetgeen zo gegeven wordt, dat je juist daardoor niet in staat bent om werkelijk te geven of te ontvangen. Wat u gegeven kan worden, zal u gegeven worden. Maar het gaat er niet om, wat u zult ontvangen vanavond, het gaat er om, wat u geeft, geeft in geestelijke zin, aan kracht en leven, aan rust en evenwicht. Ondanks uw eigen onevenwichtigheden kunt u dit alles geven. Dit is het, wat werkelijk belangrijk is. Nu weet u, wat er van u verwacht wordt, zoals u ongeveer weet, wat er gebeuren gaat.

U bent hier. Misschien denkt u, dat u niet gevoelig bent. Ik vang zo hier en daar dergelijke gedachten op. U meent misschien, dat dit voor u niets kan betekenen. Wanneer u zo denkt, isoleert u uzelf. Isoleer uzelf niet! Weest voor een kort ogenblik zo dom als de grootste dwaas, die u maar kent. Wees voor een kort ogenblik net zo kinderlijk als de meest kinderlijke mens, die u kent. Want geloof mij, er is op dit ogenblik reeds veel opgebouwd. Sommigen onder u, die

wel gevoelig zijn, bemerken reeds nu iets van die druk, die zo dadelijk toe zal gaan nemen, de eigenaardige tinteling, die in de lucht zweeft. Het gevoel van geïsoleerd zijn, alsof je onder een koepel zit. Ontspan u, want dit is maar een begin. U kunt er natuurlijk buiten blijven. Niets kan u dwingen om hieraan deel te hebben. Maar zo u hier bent gekomen om er deel aan te hebben, denk er dan niet verder over na en onderga het.

Hiermede heb ik u dan voor heden mijn bijdrage gegeven - zover deze althans uit woorden bestaat. U zult begrijpen, dat in de geest allen van de Orde hier aanwezig zijn. Ook de vrienden, die u bij name kent Jozef, Frans, Henri Zij zijn er allemaal en zij hopen met u tezamen - zoals ik ook hoop met u tezamen - op deze avond het wonder van de Goddelijke Kracht te beleven en op aarde kenbaar te maken. Tallozen in de geest wachten, werken, geven kracht om deze avond te doen slagen. Zij rekenen mede op u. Want slechts in de eenheid, de voor ons allen in God bestaat, kunnen wij hopen, het voor ons liggende werk juist en volgens de Goddelijke wil te volbrengen.

Ik geef het woord thans over aan de tweede spreker.

(Het "pastoortje")

Goedenavond, vrienden.

Het is een tijd geleden, dat ik met u heb kunnen spreken. Er is eigenlijk ook zo ontzettend veel werk te doen. Ik heb vroeger wel eens gemeend, dat een pastoor een druk leven had. Ik moet nu echter toegeven, dat ik dan ook wel een zeer overdreven opvatting had van hetgeen ik presteerde.

Lieve vrienden. Jullie wereld staat op het ogenblik vlak voor een kentering. Vele dingen gaan veranderen. En wij willen helpen om van die verandering er een te maken, die goed is. Een mens moet elke dag een ietsje blijer, een ietsje gelukkiger kunnen zijn. En ik doe alles, wat ik maar kan, om deze stelling voor zoveel mogelijk mensen ook wat meer waar te maken.

Ik heb in het verleden heel veel gepreekt. Ja. Ik zou misschien vandaag ook wat moeten preken. Maar als je preekt, luisteren de mensen zo slecht. Ik kan het ze niet eens kwalijk nemen overigens. Want ik hoor aan mijn kant nog wel eens een enkele keer een flard van een preek. En al luisterende naar deze holle woorden en pseudo-populaire betogen heb ik soms het gevoel, dat ik zou moeten uitroepen: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij ons verlaten..." Want van God is daarin weinig te vinden. God is Liefde. U weet het allen. Ik heb u van ganser harte lief. Niet omdat jullie mensen zijn, maar omdat wij samen Gods Mens vormen.

Wij moeten allen weten, wat liefde is. Liefde, die geen grenzen kent! Zolang wij nog een grens stellen van mijn en dijn, met de nadruk op het mijn meestal, weten wij niet werkelijk, wat liefde is. Zolang wij nog denken aan ons eigen voordeel, ons eigen recht, en niet aan de armoede, de last, de ellende van anderen, hebben wij niet waarlijk lief. Zolang wij nog tussen onszelf en de mensheid, tussen onszelf er het leven, tussen onszelf en God muren opbouwen van vooroordeel, weten wij niet wat liefde is.

Ik heb het u al gezegd. Ik zou haast gaan preken. Ik wil het niet doen, maar het is zo tragisch om te zien, hoezeer de mensheid vanuit zichzelf het geluk verlaat, verwerpt, hoe de mens, die gebonden kon zijn met de oneindigheid, die God zou kunnen beleven en alle sferen, zich opsluit in een kooitje van zelfgerechtigheid. En daarom, juist daarom, ben ik ook vanavond weer hier. Want ik wil geen grenzen zien tussen u en mij, tussen uw wereld en mijn wereld, tussen ons en God.

Ik wens geen voorbehoud en vooroordeel tussen u en uw bestaan, of ten aanzien van mij en mijn wereld. Jezus heeft op aarde geleefd en is op aarde gestorven, omdat het beter was te sterven in zijn liefde voor God en de mens, dan om koning of keizer te zijn van de gehele wereld. Jezus liet zich kruisigen, liet zich geselen, liet zich beledigen en achtervolgen, mishandelen - ofschoon Hij het had kunnen voorkomen - omdat het beter is het slachtoffer te zijn van de gehele wereld, dan om te falen in liefde tegenover die wereld.

Wij falen steeds.... O, ik ook, ik ook. Niet zo lang geleden heb ik een moderne mis gehoord, waarbij een vreemde groep langgelokte jongelieden op jammerende gitaren iets voortbrachten, wat dan de begeleiding moest zijn voor het misoffer, dat voor mij een van de schoonste ritens is, die er bestaan. Maar het is mijn fout, dat ik dit niet zonder meer kan aanvaarden. En ik weet het en probeer te aanvaarden. En zo, vrienden, zult ook u moeten trachten te aanvaarden, wat er in het leven aan voor het Ik vreemde dingen voorkomen. Het is niet genoeg, dat ik jullie toeroep: "Mensen, ik houd van jullie!" Heus. Ik heb jullie lief met geheel mijn hart, met geheel mijn wezen. Maar ik moet allereerst jullie aanvaarden, zoals jullie zijn.

En dan moeten jullie ook antwoord leren geven. Want er moet een antwoord zijn. En dat antwoord kun je alleen geven, wanneer je beseft, dat één zijn met God, één zijn in God, waarlijk liefheben wat God scheidt, betekent: voor een keer eens niet alleen aan jezelf denken. Het is misschien een zware eis, wanneer je het zo stelt. Maar geloof mij, ik vertel ook nog wel grappen met mijn collega's. Want jezelf offeren door het geheel te beleven betekent niet, dat er steeds droefheid en dodelijke ernst moet heersen.

Wij zijn in uw ogen waarschijnlijk "hogere geesten". En toch zijn wij niet bang voor een beetje plezier. Want het leven met God is, ook na de dood, niet alleen maar een hemel, waarin je voortdurend "Halleluja" zingt. Je zingt er ook de "Klokke Roeland" of "Vlaanderen de Leeuw". (Red: strijdlieiders van de Vlaamse ontvoogdingsbeweging eind negentiende eeuw). Je zingt gewone mensenliedjes met vreugde in je hart, omdat je daarmee God meer eert dan met een plechtig en vervelend Halleluja, omdat je daarin God eerst waarlijk erkent en eert, doordat je er gelukkig in bent.

Ik ken zelfs - voor u hoge - collega's, die heel wat verder gaan, dan ik hierin, die vertellen zelfs grapjes, die ik hier niet zou durven doorvertellen... Misschien is dat nog een oud vooroordeel van mij. Ik geef het graag toe. Waar het mij om gaat is dit. De hoogste werelden zijn niet bang voor de vreugde, voor het divertissement. Het is geen glorieuze feeërie, geen statige optocht vol ernstige heiligen in ons hiernamaals. Het is leven, leven zoals geleefd wordt bij u. Een leven, waarin hetzelfde telt, wat ook bij u telt. Wij zijn niet bang voor de vreugden van de wereld. Zoals Jezus ook niet bang was voor een glaasje wijn. Zoals Jezus ook kon lachen en dollen met zijn leerlingen. Zoals Jezus ook heus niet kuis de ogen afwendde, wanneer er iets leuks voorbijkwam. Trouwens, dat doet menige pastoor ook niet. En hier spreek ik uit ervaring.

Maar vrienden, wanneer wij samen kunnen lachen om die dingen, wanneer wij elkaar erkennen, jullie mij als geest uit het Licht en u mij ook als mens, wanneer wij die Jezus zelf leren erkennen als Lichtende geest, maar ook als mens, wat is er dan nog om ons tegen te houden. Wat, vrienden, kan ons dan nog beletten om, met geheel ons hart, met geheel onze ziel, met ons totale wezen te zeggen: God, ik houd van U, ik houd van de wereld, ik houd van de mensen. God, laat uw kracht er een van vrede en geluk zijn... Wanneer wij elkaar kunnen erkennen, wanneer wij elkaar kunnen aanvaarden, dan is het toch niet belangrijk, hoe u leeft en hoe ik leef? Dan is het toch niet meer van belang of u bij een bepaalde kerk behoort, bij een genootschap, een loge, of u in de politiek principe a of b leert? Dan is het alleen maar belangrijk, dat wij er zijn. Wij leven, wat ook de schijnbare verschillen zijn, wij leven samen, wij bestaan samen. Wij zijn zó verbonden, dat wij daarvoor geen uitdrukking kunnen vinden.

Daarom zeg je dan maar: ach, mensen, ik heb jullie zo lief. Maar dat is niet genoeg. Er is meer dan dat zelfs. Er is God, de levende tintelende Godheid, de Kracht, die door je heen spoelt, het Licht, dat om je heen wolkt. En dat alles, dat bent u, dat ben ik. Wij zijn samen één in God. Eén zijn in God is nu ons doel. En als u niet gelooft in een God - och, dat leert u dan wel beter - zo gelooft u toch misschien wel in de mens. U gelooft toch wel in iets, iets, wat waarde heeft? Laat ons in dat, wat waarde heeft, dan één zijn. Laat ons onze gedachten eenvoudig aaneensmeden tot een keten, die zegt:

"Leven, ik heb je lief; wereld, ik heb je lief; mensheid, ik heb je lief. Ik wil God kennen en aanvaarden. Opdat God moge spreken en werken in deze wereld, daarvoor wil ik dit moment bestaan."

Zo dadelijk komt de celebrant. Een hele goede man. Een oude man. Hij gaat hier Kracht tot uiting brengen. Maar van die Kracht moeten ook wij deel zijn. Als u iets voelt van hetgeen ik trachte u te zeggen, probeer het dan zo dadelijk ook te gevoelen. Probeer u te herinneren, dat wij allen één zijn!

En dat, vrienden, is weer alles. Ik ontmoet u misschien nog wel eens. En wie weet? Misschien vinden wij vanavond een band, die wat verder gaat dan de norm. Misschien vinden wij een band, die ons misschien ook zonder de tussenkomst van een medium, het bewuste verbonden zijn mogelijk maakt en laat beleven. Zo. Dat was dan mijn predikatie. Hoest nu maar even rustig uit, draai nog een lekker op uw stoelen. Snoep voor alle zekerheid nog een dropje, maak het u comfortabel. Maar wees dan dadelijk ook overgegeven stil en één met de celebrant van deze avond.

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn tezamen gekomen om de Krachten van het Licht uit te stralen over de mensheid, om het Goddelijke Licht in onszelf waar te maken. Daarom wil ik allereerst met u trachten te reinigen wat nog aan onreinheid aanwezig zou kunnen zijn...

.....Lumen Dei..... Licht Gods. Eeuwige kracht met ons vereend, levende Kraacht, met ons verbonden, openbaar uw wezen, opdat wij bescherming mogen genieten.....

Laat, o Machtig Licht, tot ons komen uw waarheid, uw helder Licht, dat verdrijft alle duister

Almachtige God. Schepper van hemel en aarde, in Uw Naam zijn wij tezamen.....

Gij zijt deel van ons wezen, o, God. En Gij zijt met ons door alle tijden. Onze harten zijn voor U geopend.

Reinig ons, o God, van onze onzuiverheden, geef ons Uw licht en verdrijf uit ons de vijand, die ons bedreigt, de vijand, die wij onszelven zijn.

Ik smeed U, o God, laat Uw licht neerdalen over ons....

Gods Licht is tegenwoordig. Gods Kracht is geopenbaard. Sterk en reinigend is zijn vuur, dat ons kwetst misschien, naar zuiver maakt, al, wat het beroert.

In de Naam van God, laat het Licht geopenbaard zijn.

Nu wij, omgeven door dit Licht, tezamen zijn, laat ons roepen, opdat Zijn Kracht in ons werkzaam moge zijn.

.....Lumen Dei, lux terram

In de naam van de Almachtige, Hij die is God, Hij die is Jehova, Hij die is Iao en die is Tetragrammaton,

Egosmitanos Emanouer, emanouer emauer. Trimatis ritanos..... riato Maya.

Dat in de handen Zich vormen moge ... het almachtig Licht En zich openbaren.....

O wervelende Kracht van Licht.... Levend Licht Vorm U Tot wij, uw dienaren, u kunnen omvamen.....

Suorotni pentes, suator actinum.....

Waarlijk. God is Licht.... En de Kracht van Zijn Licht omgeeft ons

In de naam van het Goddelijke Licht, in de naam van de Goddelijke Kracht.... Ontvang, wat u toekomt.

Want, zo zeg ik u, en ik zeg het u in de naam van Hem, die is Jahweh, die is Adonai, gezegend zult gij zijn volgens de Krachten u gegeven.

Gesterkt en gereinigd zult u zijn volgens de wet en de wil van Hem, die is Jezus de Eeuwige, die ook is Jezus de mens.

Weest gesterkt in uw wezen, weest bewust van uzelf.

Stof van stof, Licht van Licht.....

Bevestigd zij de kracht, die leeft..... Massaton bassawa triganos hominus thigat Jod
 In de naam van de Lichtende Heer, in de naam van de Kracht, voor dit moment ook in mij
 gelegd, bevestig, ik de vrede naar welke gij streeft en die gij dient....

Ik bevestig de kracht, die in u leeft en die gij openbaart; zij versterkt en is vastgelegd, deel der
 eeuwige harmonie in al dit, wat gij als teken daarvan wilt aanvaarden en dragen.

Kom tot mij, Licht der Eeuwen.....

Kom tot mij, o God, tot mij, die niet meer is dan een deel van uw Wezen en mag dragen uw
 kracht.....

Geef kracht

Wees met mij, verhef uwe harten. Want waarlijk, ik ben het Licht. Ik ben de Waarheid. Ik ben
 de Koning der Tijden.

Vervuld zij de mens, vervuld worde zijn wens.

Uw kracht zij vermenigvuldigt.....

In de Naam, die ik draag in het verborgene, in de Naam, die ik ben en het bewustzijn van de
 geest, laat de krachten samengaan.....

Ga uit, Kracht van Licht.....

Ga uit, Kracht van Licht en verdrijf het onheil.

Versterk het Licht op aarde. Openbaar U aan de mens....

Vrede zij U, vrede zij met deze wereld. Redding zij haar voor de krachten, die in haar misleid
 zijn.....

Openbaring zij er voor de wereld, zodat zij de waarheid moge vinden, die zij zoekt

Vrede zij de wereld volgens haar begeren. De vrede herstelle zich in de Naam, die ik draag.....

Waarlijk is de kracht Gods aanwezig.....

Hij vervult en doortintelt mijn wezen.....

Ik dank U, o Eeuwige, dat Gij mij, een onbetekend deel van uw totaliteit, tot brandpunt maakte
 voor iets van Uw oneindige krachten.....

En gij, met mij vereend in dit streven, open uwe harten voor God en zeg hem:

Voorwaar, gij zijt Heer der Heerscharen, maar gij zijt ook de vrede des harten.

Waarlijk zijt Gij de Schepper van alle werelden. Maar Gij zijt ook de genezing van mijn wezen.

Gij, o God, zijt Al en toch zijt gij ook deel van mij, ben ik deel van U.

Ik dank U, mijn God, voor wat gij mij gegeven hebt.....

Openbaar U, mijn God, zelfs indien ik U niet in mij besef..... Openbaar U als het Licht der
 loutering, als de kracht van streven en de vreugde des levens.

Laat het zo zijn, dat ik, o God, U eens kan aanvaarden in Uw totaliteit aan het einde der tijden.

Gij zijt met mij geweest in mijn streven. Moge de kracht, die is gewekt, u de bevestiging zijn
 van een Goddelijke waarheid.

God zij met u op uw wegen. Moge de vrede Gods uw schreden begeleiden, uw bestaan
 verheffende tot innerlijke erkenning van de oneindige vreugden en de werkelijkheid van het
 oneindige.

Gaat in vrede, gaat met God,

Noot: De door de spreker gebruikte vreemde woorden of klanken waren vaak moeilijk te
 verstaan. Zij werden weergegeven in overeenstemming met de klanken. Het is mogelijk, dat
 woorden in vreemde talen, als Grieks, hierbij verkeerd zijn weergegeven.

Bladvulling

L i c h t

Het licht schrijft in het duister

Levende lijnen,
Spelt ongekende namen,
Onthult alle raadselen,
Behalve het raadsel van eigen bestaan.

K r a c h t

In mijn zwakte geloof ik,
Mijn geloven wordt macht,
Zwakte wordt sterkte,
Leven wordt kracht.

Mijn geloof wordt tot daden,
Uit mijn daden spreekt God,
Hij loont mij met genaden,
Maakt mij heer van mijn lot.

Kracht is mijn wezen,
Macht is mijn werk.
In God, zonder vrezen
Wordt leven mijn werk.

B e w u s t w o r d i n g

Ik besef, niet te weten,
Erken in mij de waan
Die de waarheid verhuult van het leven,
Geheel mijn bestaan
Is door leugen omgeven.

Nu ik de waan erken,
Wordt waarheid mij geboren,
Meer zegt mij nu het zijn
Dan ooit tevoren
Door mij van leven werd verstaan.

In mijn bewustzijn breekt de eeuwigheid
Zich baan en wordt mij werkelijkheid.
Mijn wezen blijft nog vragen,
Maar ergens in mij is een dagen
Van Licht en werkelijkheid,
Waardoor ik Kracht erken, die mij
Door het leven geleidt.

(Het bovenstaande werd genomen uit schone woorden van het jaar 1953.)
9 december 1966